



ת"ד 33/04/15 - מדינת ישראל נגד אחמד חמידאן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 33-04-15 מדינת ישראל נ' חמידאן

לפני המאשימה: כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עדי קליין
נגד הנאשם: אחמד חמידאן
ע"י ב"כ עו"ד מוחסיין

פסק דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים וחבלה של ממש, בגין נהיגה בקלות ראש, עבירה על סעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה וכן עבירות על תקנה 144(א) (1), (2) ו-(4) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(1) לפקודת התעבורה והכל מכח החזקה ברכב, כפי שנקבעה בסעיף 27ב(א) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 31.3.14, היה רכב מאזדה מספר 7534662, בחזקתו של הנאשם, שנהג בו, בשעה 07:15 לערך, בתל אביב, ברחוב ההגנה, מכיוון מערב למזרח ובהגיעו בסמוך לתחנת הרכבת במקום, סטה ימינה מנתיב נסיעתו, פגע בהולך רגל שעמד על המדרכה ובשתי תחנות אוטובוס ונמלט ממקום התאונה. כתוצאה מהפגיעה, נגרמה להולך הרגל חבלה של ממש - פצע ברגל שנתפר.

יצוין כי, כתב האישום בתיק הוגש ביום 10.6.15, אך ההליכים הותלו, מחמת אי איתורו של הנאשם, עד שחודשו ביום 18.2.16.

הנאשם הודה בחזקה, ככלל, ברכב נשוא כתב האישום, אך כפר בחזקה במועד התאונה וטען כי במועד זה, היה הרכב בחזקתו של אחר, מוניר קעאד מחמוד והוא שאחראי לגרם התאונה.

נוכח האמור, נקבע התיק לשמיעת ראיות.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:



עד תביעה מספר 1 - רס"ב איגור פרס, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים: **ת/1** - דו"ח בוחן, **ת/2** - תרשים, **ת/3** - לוח תצלומים, **ת/4** - דו"ח פעולה, **ת/5** - מזכרים, **ת/6** - סקיצה.

עד תביעה מספר 2 - דוד מרקס, הולך הרגל שנפגע בתאונה

עדת תביעה מספר 3 - לאה קליין, עדת ראיה לתאונה

כמו כן, הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים: **ת/7** - מזכר, **ת/8** - הודעת נאשם, **ת/9** - דו"ח מעצר, **ת/10** - דו"ח עיכוב, **ת/11** - תעודות רפואיות, **ת/12** - דו"ח פעולה של השוטר מוטי אלקובי, **ת/13** - דו"ח פעולה של מפקח פרנסיס יעקב, **ת/14** - דו"ח בדיקת מז"פ של רס"מ מומי דיין, **ת/15** - הודעה של דן יצחק, **ת/16** - תמונות שצילם דן יצחק, **ת/17** - הודעתו של עד ההגנה במשטרה.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם נהג ברכב, כמפורט לעיל, כאשר לצדו, יושבת נוסעת, בעלת שיער בלונדיני.

לאחר הפגיעה בע"ת 2, ניגש אליו הנאשם, שאל לשלומם וברח מהמקום. העד נחקר והשיב כי הנהג ברכב, היה דומה לנאשם והיה רזה וגבוה.

כתוצאה מהפגיעה, נגרמה לעד חבלה בירך שמאל, שהצריכה תפרים וכן, נחבל בכתף שמאל.

ע"ת 3, תיארה כי כאשר חצתה את הכביש, שמעה רעש חזק, הפנתה מבטה לאחור והבחינה ברכב "נגרר על הצד" על הכביש, פוגע בגדר ולאחר מכן, בתחנת אוטובוס במקום וכן, הבחינה בעד תביעה 2, "עף". כאשר ניגשה למקום, ראתה זוג יוצא מהרכב, בחור ובחורה, כאשר הבחור יצא מהצד של הנהג והם ניגשו לנפגע ושאלו לשלומם.

העדה תיארה את הנהג כגבוה ושחרחר ולא ידעה לומר אם תוכל לזהותו היום, אך כאשר הצביע הסנגור לעבר הנאשם, השיבה כי הוא מתאים באופן כללי לתיאור.

עד תביעה 1, הגיע לזירת התאונה כשעה ורבע לאחר האירוע ותיעד את ממצאיו בראיות שהוגשו מטעמו, כמפורט לעיל.

העד נחקר והשיב כי לא ראה את הנהג.

העד תיעד את הנזקים ברכב וקבע כי הרכב עלה על המדרכה, פגע עם פינה קדמי שמאלית וכנף קדמית שמאלית בתחנת אוטובוס, הסתובב ופגע עם כנף אחורית שמאלית, בתחנת אוטובוס נוספת.

העד תיעד ב-ת/4, שיחה שערך עם בעלת הרכב, בה מסרה לו כי הרכב נמצא אצל גיסה, עלאא ומספר הטלפון שלו ואילו עלאא מסר לעד כי הרכב נמסר לאחמד ומספר הטלפון שלו.

בשיחה עם אחמד (הנאשם ש.ק.), מסר האחרון לעד, כי הוא נמצא בבית ואינו יודע היכן הרכב.

הנאשם הובא למקום התאונה, באמצעות ניידת משטרה ובהמשך, הועבר לחקירה בתחנת המשטרה.



העד תיעד ב-5/ת, מזכר מיום 31.3.14, שיחה עם עדה לאירוע, שמסרה כי הבחינה שהנהג ברכב הפוגע, היה "גבר צעיר עם משקפי שמש ומכנס קצר" והייתה נוסעת בלונדינית ברכב.

העד תיעד ב-5/ת, מזכר מיום 2.4.14, שיחה עם ע"ת 2, לפיה, אין באפשרות העד לזהות את הנהג הפוגע.

מ-12/ת, עולה כי השוטר מוטי אלקובי הגיע לזירת התאונה, פגש במקום קצין משטרה בשם פרנסיס, אשר נקלע למקום וטיפל באירוע, מסר לו את פרטי הנפגע וכן, מסר את תיאורם של הנהג ברכב והנוסעת שהייתה עמו. בהמשך, אסף העד את הנאשם אל זירת התאונה ובמהלך הנסיעה, אמר לו הנאשם כי הרכב לא שלו, הוא נהג בו אתמול בערב וייתכן כי מי מארבעת האנשים המתגוררים עמו בדירה, נטל את הרכב או שהרכב נגנב.

בהמשך, משיחה עם קצין המשטרה וכמפורט ב-13/ת, התברר כי הוא הגיע למקום, לאחר קרות התאונה, דומם את מנוע הרכב ונטל את המפתחות וכן, כי לא הבחין בנהג ובנוסעת, אלא מסר תיאור שקיבל מאזרחים במקום.

מ-14/ת, עולה כי ברכב לא נמצאו סימני פריצה ומפתחות הרכב, נמצאו במתג ההתנעה. מהרכב נאספו מוצגים - בדלי סיגריות, חומר ביולוגי החשוד כרוק, מפחית שתיה פתוחה וחומר ביולוגי החשוד כתאי עור, מקוצץ ציפורנים.

כמו כן, נמצא ארנק ובו תמונות פספורט, כרטיס חבר בקופת חולים כללית, על שם WAHAB BABALOLA ודו"חות תנועה על שם הנאשם.

ברכב נמצאו טביעות אצבע של הנאשם, של עלאא אבו עגאג מוסא ת.ז. 034597252 ושל וויאן ברהום מנסור ת.ז. 305455982.

הנאשם נחקר במשטרה ומסר כי הרכב שייך למשפחתו של שותפו לחברת כח אדם, עלי עגאג וכי הודע לו, טלפונית, על התאונה, כאשר הוא ישן בדירתו.

הנאשם נחקר והשיב כי הפעם האחרונה שנהג ברכב שבנדון, הייתה בשעה 02:00, עת חנה אותו ליד ביתו, הלך לקנות סיגריות והבחין ברכב, בעת שחזר.

הנאשם נחקר והשיב כי ישן בזמן התאונה וכי מפתחות הרכב היו איתו בחדר, בו הוא ישן לבדו וכי אין לו מפתח נוסף ואינו יודע, אם לבעל הרכב יש מפתח נוסף.

הנאשם נחקר והשיב כי אינו יודע מי לקח את הרכב ואינו מנסה לחפות על איש.

הובהר לנאשם, כי אם לא ימצא הנהג בפועל, האחריות לגרם התאונה, תהא עליו, בהיותו המחזיק ברכב והנאשם השיב "סבבה, אני אחראי, אבל לא נהגתי ויש ט.א ויש חוק".

הנאשם מסר כי גובהו הוא 1.79, משקלו כ-72 ק"ג, שערו שחור וקצר, הוא בעל זקן קצר וצבע עורו שחום והסכים למסור טביעת אצבע.

פרשת הגנה



מטעם ההגנה, העידו הנאשם ועד הגנה 1, מוניר קעאד מחמוד (להלן - מוניר) והוגש אישור בדבר הגשת תלונה במשטרה, ביום 25.9.16, על גניבת הרכב, שסומן נ/1.

להלן גרסת ההגנה, כעולה מעדות הנאשם ועד ההגנה בבית המשפט:

הנאשם העיד כי, בבוקר התאונה, עת ישן בדירתו, התקשר אליו עד תביעה 1, הודיע לו על התאונה וביקש ממנו להגיע למקום. הנאשם התייצב ומשנשאל אודות התאונה, העיד כי השיב שאינו יודע וכי ישן, עד שהשוטר העיר אותו.

הנאשם העיד כי בדירה התגוררו 10 עובדים בחברת כח האדם שניהל וכי מסר את פרטיהם לבוחן וביקש כי יחקור אותם, לגבי האירוע שבנדון.

הנאשם העיד כי לאחר החקירה, שב לביתו ופגש ב-7 מבין העובדים וכאשר נשאל אל האירוע, סיפר מה קרה ומוניר אמר לו כי הוא זה שנהג ברכב במועד התאונה וכי הוא מתכוון לברוח, כי אין לו רישיון נהיגה.

הנאשם העיד כי לאחר 5 ימי מעצר בית, נסע לביתו בירושלים ובעל הרכב, עלאא, התקשר אליו ושאל אותו לגבי התאונה וסיפר לו כי מוניר, אמר לו (לעלאא - ש.ק), כי הוא זה שנהג ברכב, בזמן התאונה.

הנאשם התקשר לבוחן ומסר לו כי הנהג היה מוניר וביקש כי המשטרה תפעל לקבלת סרטי צילום מאזור התאונה.

בהמשך, הגיש הנאשם תלונה על גניבת הרכב, כעולה מ-נ/1.

הנאשם נחקר והשיב כי, אותו ערב, חנה את הרכב לידי דירתו ועלה לדירה, כאשר מפתחות הרכב בחזקתו ולאחר מכן, הלך ברגל, לקנות סיגריות, בכביש הראשי, מתחת לגשר המוביל לתחנה המרכזית החדשה.

הנאשם נחקר והשיב כי מפתחות הרכב היו בארון שבחדרו, בו ישן לבד.

הנאשם נחקר והשיב כי מסר במשטרה את פרטיהם ומספרי הטלפון של העובדים שהתגורר בדירה וזאת, בניגוד לאמור ב-ת/8.

מוניר העיד בבית המשפט, כי עבד יחד עם הנאשם בשנת 2014 וכי הנאשם, היה מסיע את העובדים ברכב שבנדון.

מוניר מסר כי ידוע לו כי הייתה תאונת דרכים עם הרכב ואין לו כל קשר לאירוע.

מוניר נחקר והשיב כי בזמן התאונה, היה בדירה וגם הנאשם היה במקום.

מוניר נחקר ואישר כי הורשע מספר פעמים בעבר, בעבירות של נהיגה כבלתי מורשה לנהיגה, אך הכחיש כי הודה בפני הנאשם, כי נהג ברכב, במועד העבירה.

מוניר נחקר והשיב כי בבוקר התאונה, בשעה 11:00-12:00 לערך, נסע מתל אביב לירושלים והכחיש את האמור ב-ת/17, לפיו נסע לירושלים, בשעה 05:00.



הוראת סעיף 27 ב' (א) לפקודת התעבורה קובעת בזו הלשון:

"27ב. (א) נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה או כאילו העמידו או החנה אותו במקום שהעמדו או חנייתו אסורה על פי חיקוק, לפי העניין, זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, העמידו או החנה כאמור או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן - המחזיק), או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו."

אין די בהעלאת ספק, אלא על הנאשם להוכיח קיומה של אחת מבין 3 החלופות המנויות בסעיף 27 לעיל, כסייג לאחריותו - זהות הנהג ברכב, זהות המחזיק ברכב, או להוכיח כי הרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו.

הלכה היא שהפרכת חזקה מן הדין מותנית בעמידה במאזן ההסתברויות ולפיכך, הבעלים/המחזיק ברכב אינו יוצא ידי חובתו על ידי הקמת ספק סביר, אלא עליו להוכיח את גרסתו ברמה של הטיית מאזן ההסתברויות לזכותו.

בעפ"ת 9742-10-15 דינסטר נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' בן יוסף כדלקמן:

"סעיף 27 ב' לפקודת התעבורה קובע חזקה סטטוטורית על פיה, בעל הרכב ייחשב כמי שנהג בו. חזקה זו נדרשת מקום בו הוכח כי בוצעה עבירת תעבורה ולא קיימות ראיות ודאיות לגבי זהות מבצע העבירה. ברע"פ 1185/11, מוצטפא ממדוח נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] [מיום 01.03.11] קבע בית המשפט העליון כי בנסיבות אלה ייחשב בעל הרכב כאחראי לביצוע העבירה, שכן "הכרעת המחוקק היא, שלא להותיר עבירה הנעברת ברכב בעולם ערטילאי מן הטעם שלא הוברר מי בדיוק נהג ברכב בעת העבירה." חזקת הבעלות הקבועה בסעיף 27 ב' לפקודה היא חזקה שבדין. הלכה ידועה היא שהפרכת חזקה מעין זו מותנית בעמידה במאזן ההסתברויות. מכאן כי הנאשם אינו יוצא ידי חובתו על ידי הקמת ספק סביר, אלא עליו להוכיח את גרסתו ברמה של הטיית מאזן ההסתברויות לזכותו. ראה, ע"פ 7475/95, מדינת ישראל נ' בן-שטרית [פורסם בנבו]. י. קדמי "על הראיות" עמוד 1699-1700 מהדורת תש"ע)."

בעניינו, אין מחלוקת בין הצדדים, כי במועד הרלוונטי לתאונה, היה הנאשם המחזיק בפועל ברכב.

עם זאת, טען הנאשם, באופן עקבי, כי לא נהג ברכב בזמן התאונה ובהמשך, מסר את פרטיו של מוניה, כנהג בפועל.

על בית המשפט לבחון, האם בנסיבות במקרה והראיות שהובאו בפניו, הצליח הנאשם לסתור את החזקה, מכוחה הועמד לדין.

לאחר שבחנתי את חומר הראיות, מצאתי, כי החקירה המשטרתית בתיק זה, התנהלה באופן חלקי ולא ממצה, עד כדי מחדל של ממש ופגיעה בהגנתו של הנאשם, במידה שיש בה להוביל לזיכויו מהמיוחס לו בכתב האישום, כפי שיפורט להלן.

הנאשם לא הצליח להוכיח, באופן פוזיטיבי, מי נהג ברכב ואם אכן מדובר במוניה, כפי שטען, אך ייתכן ולו הייתה החקירה המשטרתית מתנהלת באופן ראוי, היה מצליח לעמוד בנטל המוטל עליו ולהוכיח את זהות הנהג ברכב.



בהקשר זה, נאמר בעניין דינסטר לעיל:

" האם ניתן לומר שמקום שבו הנאשם טען "לא אני זה שנהגתי ברכב אלא פלוני, שנס על נפשו" וקיימות ראיות פוטנציאליות שאפשר ויאמתו גרסתו שהוא טוען לה, אך בשל מחדלי חקירה לא נאספו ראיות אלה, האם יש לקבוע שבמקרה זה לא הצליח הנאשם להפריך את חזקת הבעלות?

האם חזקת הבעלות היא בבחינת כזה "ראה וקדש" במובן זה שבמצב בו המדינה לא טורחת לבחון טענות נאשם שיש בהם הגנה של ממש להוכחת חפותו, תכפה החזקה הר כגיגית על ראשו של המערער?...לו טרחה החקירה ולו מעט, לדלות ראיות זועקות התומכות בגרסה, כי לא המערער היה הנהג קיימת אפשרות ממשית ברמה של מאזן ההסתברויות לפחות, שהמערער היה מצליח לסתור את החזקה או לכל הפחות היה המערער מצליח להוכיח את גרסתו ברמה של הטיית מאזן ההסתברויות לזכותו. משעה שמדינת ישראל בחרה שלא לעשות מאמץ מינימלי ולא ליטול העדויות המפורטות הרי שקופחה הגנת המערער, עד כי ברור שבלעדיהן לא היה בידיו להוכיח את גרסתו ולא יכול היה להתמודד כראוי עם חומר הראיות.

המאשימה לא תוכל לעשות לעצמה "הנחות" כרשות חוקרת בכל אימת שמדובר בחזקת הבעלות ולקנות לעצמה חרות לא לחקור עדים אובייקטיביים וישירים שיש בהם לחזק את גרסת המערער. מדובר במאמץ סביר אשר בנקל יכל לשפוך אור על הנהג "האמיתי" ובכך להוציא את האמת לאור. בע"פ 10049/08, אבו עזא נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (23.08.2012) הודגש כדלקמן: "המשטרה צריכה להתמקד בחקר האמת... חקר האמת משמעו, בין היתר, השגת ראיות אובייקטיביות ופוזיטיביות, איתור עדי ראיה וגילוי ממצאים פיסיים לשם ביצוע בדיקות פורנזיות ואחרות...עדיפה לטעמי שיטת חקירה במסגרתה רותמת המשטרה את מיטב משאביה לשם איתור ראיות של ממש אף מחוץ לחדר החקירות". יפים דברי בית המשפט העליון בע"פ 5019/09, חליוה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.08.13): "מן האמור לעיל עולה כי כאשר ניתן, במאמץ סביר, לאסוף ראיות נוספות, ובמיוחד ראיות של עדים ישירים לאירוע, או ראיות אובייקטיביות בטבען - הרי שיש מוצא מאותו הכרח אודותיו דיברתי לעיל. במצבים שכאלה, המשטרה נדרשת להשיג את הראיות הנוספות, וזאת בדרך של זימון העדים הרלבנטיים, או בדרך של "יציאה מחדר החקירות" ותיעוד הממצאים בזירה. לא בכדי קבע חברי, השופט י' דנציגר, במקום אחר כי: "כאשר מדובר בדיני נפשות יש לנקוט בכל הליך חקירתי מתאים, בגדרי החוק, שיכול לסייע בחשיפת האמת" (עניין חזיזה, בפיסקה 65)".

במקרה שבפני, מדובר בנסיבות דומות וכישלון דומה של המאשימה, למצות את הליך החקירה, עד כדי מחדל של ממש.

כעולה מדו"ח מז"פ, ת/14, נמצאו ברכב טביעות אצבע של שלושה אנשים - הנאשם, עלאא אבו עגאג ווייאן ברהום מנסור.

על אף האמור, לא נגבתה הודעתם של עלאא או ווייאן במשטרה וכן, לא נגבתה הודעתה של בעלת הרכב, ששמה לא נזכר כלל בראיות המאשימה, אלא רק בסיכומי ההגנה, שם נטען, כי בעלת הרכב הנה פולינה אבו עגאג.

עלאא זומן טלפונית, על ידי הנאשם ולא על ידי הבוחן או חוקר משטרה, להתייצב במשטרה לחקירה, אך המאשימה, מצידה, לא עשתה דבר על מנת לחייבו להתייצב, כנדרש.

לגבי בעלת הרכב, הסתפק הבוחן בשיחה טלפונית בה טענה כי הרכב נמצא בחזקתו של עלאא ואילו לגבי ווייאן, לא



נעשה כל ניסיון לאתרה או לזמנה לחקירה.

מחדל זה הנו בעל משקל ממש, שכן, העדים לתאונה, מסרו כי ברכב, לצד הנהג, הייתה נוסעת ואין כל מידע אם הנוסעת הייתה אותה ויויאן לעיל או אולי בעלת הרכב ולא ייתכן חולק, כי אם אכן מדובר במי שנסעה ברכב בזמן התאונה, עדותה חיונית ביותר לגילוי האמת בתיק.

בנוסף, הרי שבמהלך חקירתו במשטרה, מסר הנאשם כי בדירה היו אנשים נוספים, העובדים בחברת כח האדם שלו, ציין את שמותיהם הפרטיים, אך הוסיף, כי במשרדי החברה, "מצאו פרטיהם המלאים, לרבות מספרי תעודות זהות.

על אף האמור, לא נדרש הנאשם, בשום שלב להמציא את פרטיהם המלאים והמאשימה, מצידה, לא טרחה לשלוח חוקר למשרד ולקבל פרטיהם המלאים של העובדים, על מנת לזמנם לחקירה.

בת"ד 1523-05-12 **מדינת ישראל נ' יצחקי**, קבע עמיתי המלומד, כבוד הש' האוזרמן:

"נקודת המוצא לעניין זה היא, כי מטרת החקירה המשטרתית הינה להגיע לחקר האמת.

בע"פ 1584/04 **אלמרינ' נ' מ"י** [פורסם בנבו] ניתח כבוד השופט רון שפירא בהרחבה את הזכות החוקתית לחקירה משטרתית הוגנת:

"לכל חשוד קמה זכות שטענותיו יחקרו כדבעי. זכות זו היא זכות חוקתית המהווה פועל יוצא של הזכות למשפט הוגן, שמטרתה להגן על כל אדם, לרבות חשוד, מפני פגיעה בכבודו, בחירותו וקניינו, כמשמעות בהוראות חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. הימנעות מביצוע פעולות חקירה, ובמיוחד חקירת מעורבים ובדיקת גרסאותיהם מול ראיות אחרות, מהווה פגיעה בזכות הבסיסית למשפט הוגן ומערערת את אמינות גרסת המאשימה, כאשר לא נחקרת טענת חשוד ולא ניתן לסתור אותה בראיות מוצקות אחרות, עומדת בפני בית המשפט ההנחה כי קיימת אפשרות שתוצאות החקירה היו תומכות בגרסתו של החשוד".
[ההדגשה שלי. א.ה.]

דברים ברורים נכתבו גם בת"פ (י-ם) 102/99 **מ"י נ' אוסאמה סלאם**, [פורסם במאגרים]: "הרשות החוקרת חייבת לבצע את כל פעולות החקירה הנדרשות, זאת לא רק כחלק מחובתה לאתר עבריינים, להשיג כלפיהם ראיות מספיקות לשם העמדתם לדין ולהביא להרשעתם ... חובתה למצות הליכי חקירה כראוי, מהווה גם חלק מזכות הנאשם למשפט תקין והוגן, כאמצעי במטרה הנעלה לחשיפת האמת". בע"פ 4384/93 **אילן מליקר נ' מ"י**, [פורסם במאגרים] הובהרה המשמעות הגלומה במחדלי חקירה: "יש נסיבות שבהן כרוכה אי עריכת בדיקה או אי רישום הודעה על ידי המשטרה, באובדן ראיה חשובה, ולעתים אף חיונית, הן לתביעה והן להגנה. כאשר 'חסרה' ראיה כאמור לתביעה - נזקף ה'מחדל החקירתי' לחובתה, שעה שנערך מאזן הראיות ונדונה השאלה האם הרימה התביעה את נטל ההוכחה המוטל עליה. ואילו מקום שהעדרה של הראיה 'חסרה' להגנה, תוכל זו להצביע על ה'מחדל' כשיקול בדבר קיומה של ה'אפשרות' הנטענת על ידה, הכל בהתאם לנסיבות



המיוחדות של העניין הנדון".

לטעמי, הדברים יפים גם למקרה שבפני.

פעולות החקירה הנוספות, אותן יכלה המאשימה לבצע, הן פעולות חקירה פשוטות יחסית, אך משקלן הפוטנציאלי, להגנת הנאשם, הוא רב ולטעמי, ככל שהפער בין הקלות בה יכלה המאשימה להביא בפני בית המשפט את מכלול הראיות הרלוונטיות לתיק, למשקלן של אותן ראיות גדול יותר, כך גדלה עוצמת הפגיעה בהגנתו של הנאשם.

בע"פ 5386/05 בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל, נקבע:

" ואולם במדינת חוק מתוקנת, כפי שמבקשים אנו להיות, הציפיה היא כי התביעה תפרוש בפני בית- המשפט תשתית ראייתית רחבה, וכי בהדריכם את החוקרים על גורמי התביעה, הפרקליטות או התביעה המשטרית, לדרוש כי ככל הניתן לא תונח אבן רלבנטית שאינה הפוכה. חרף העומס המוטל על גורמי האכיפה אין מקום להתעלמות מכלל זה, והבקרה התביעתית צריכה לכלול אותו, ובמקרים רבים כך אכן קורה".

העדים לתאונה, לא יכלו לומר בוודאות, כי נאשם היה הנהג בזמן התאונה, אלא רק כי התיאור שלו מתאים באופן כללי לדמותו של הנהג בפועל.

עדותו של מוניר בבית המשפט, לא הייתה נקיה מספקות והוא סתר עצמו אל מול הודעתו במשטרה, בכל הנוגע למעשיו בבוקר התאונה ובאמור לעיל, יש כדי לספק תימוכין כלשהם לגרסת הנאשם.

מכל האמור לעיל, אני קובעת כי מחדלי החקירה של המאשימה, מנעו הבאת ראיות נוספות, שייתכן והיה בהן לסייע לנאשם לעמוד בנטל המוטל עליו, כמחזיק ברכב ולכן, יש לזקוף לזכות הנאשם אותן ראיות פוטנציאליות ולקבוע, כי עמד בנטל המוטל עליו.

לפיכך, אני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה ולא הוכיחה כי הנאשם הוא זה שנהג, בפועל, בזמן התאונה ואילו הנאשם, מצדו, הפריך את חזקת הבעלות, בשל מחדלי החקירה לעיל ולכן, מזכה את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום וזאת, מחמת הספק.



ניתן היום, ו' ניסן תשע"ז, 02 אפריל 2017, במעמד הצדדים.